

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Aleše Roztočila a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobkyně: **O. P.**, zast. Mgr. Petrem Václavkem, advokátem, se sídlem Opletalova 25, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 9. 2024, č. j. OAM-59761-17/ZM-2023, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 25. 3. 2025, č. j. 13 A 45/2024-41,

t a k t o :

Kasační stížnosti **se přiznává** odkladný účinek vůči rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 9. 2024, č. j. OAM-59761-17/ZM-2023, a vůči rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 25. 3. 2025, č. j. 13 A 45/2024-41.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalovaný v záhlaví uvedeným rozhodnutím (opakovaným sdělením) žalobkyni na základě jejího oznámení ze dne 18. 8. 2023 informoval o tom, že nesplňuje podmínky stanovené v § 42g odst. 7 a 8 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, pro zaměstnání na pracovním místě uklízeči a pomocníci v ubytovacích a vzdělávacích zařízeních u zaměstnavatele Lamiclean s.r.o., neboť žalovanému k oznámení o změně zaměstnavatele nepředložila doklad prokazující, že její dosavadní pracovněprávní vztah trvá nebo ke kterému datu skončil.

[2] Žalobkyně proti tomuto rozhodnutí žalovaného podala žalobu, kterou městský soud nadepsaným rozsudkem zamítl.

[3] Proti tomuto rozsudku městského soudu podala žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) kasační stížnost a zároveň požádala o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Upozornila, že bezprostředním důsledkem rozhodnutí žalovaného je podle § 63 odst. 1, 2 a 3 ve spojení s § 42g odst. 9 zákona o pobytu cizinců to, že na stěžovatelku se v důsledku napadeného rozhodnutí podle § 42g odst. 9 zákona o pobytu cizinců hledí, jako by oznámení o změně zaměstnavatele ve lhůtě 60 dnů ode dne skončení pracovněprávního vztahu

k poslednímu zaměstnavateli neučinila. Uplynutím 60 dnů ode dne skončení pracovněprávního vztahu k poslednímu zaměstnavateli stěžovatelce podle § 63 odst. 2 zákona o pobytu cizinců zaniklo oprávnění k pobytu podle § 47 odst. 4 téhož zákona. To je pak podle téhož ustanovení důvodem pro zastavení paralelně vedeného řízení o žádosti o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty, v jehož průběhu byla stěžovatelka podle § 47 odst. 4 zákona o pobytu cizinců oprávněna k pobytu na území.

[4] Z výše uvedeného vyplývá, že v důsledku žalobou napadeného rozhodnutí stěžovatelka ztrácí pobytové oprávnění na území České republiky a v případě nepřiznání odkladného účinku fakticky nemá téměř žádnou jinou možnost, jak oprávněně setrvat na území České republiky. To má za následek, že stěžovatelka bude povinna vycestovat z České republiky. V případě nesplnění této povinnosti by se pak vystavila riziku zahájení řízení o povinnost opustit území členských států Evropské unie či zahájení řízení o správním vyhoštění.

[5] Nepřiznáním odkladného účinku by stěžovatelce a její rodině byla způsobena nenahraditelná újma spočívající v nepřiměřeném zásahu do práva na respektování soukromého a rodinného života stěžovatelky zaručeného čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a téhož práva její matky a jejích nezletilých dětí, které na území České republiky rovněž pobývají na základě povolení k trvalému pobytu. Rovněž by došlo k nepřiměřenému zásahu do nejlepšího zájmu nezletilých dětí, chráněného podle čl. 3 Úmluvy o právech dítěte.

[6] Stěžovatelka dále zmínila, že je trvale usídlenou cizinkou a je plně integrována do české společnosti. Na území České republiky pobývá od roku 2011, kdy jí bylo 16 let. Kromě ní zde pobývají také její rodinní příslušníci, a to její matka, se kterou sdílí společnou domácnost, a dvě nezletilé děti, s nimiž se pravidelně vidá, podílí se na jejich výživě a má s nimi velice dobrý vztah, ačkoliv nejsou svěřeny do její výlučné péče a pobývají se svým otcem. Kdyby musela stěžovatelka na nepředvídatelně dlouhou dobu Českou republiku opustit, znamenalo by to nejen zásah do nejlepšího zájmu jejích nezletilých dětí, ale také ohrožení jejich výživy a výchovy a možné trauma dětí z odloučení od matky v předškolním a raném školním věku. Nadto vedení rodinného života v zemi původu stěžovatelky v tuto chvíli nepřipadá v úvahu, protože na území Ukrajiny probíhá válečný konflikt. V České republice stěžovatelka prožila převážnou část svého uvědomělého života a vytvořila si zde sociální, rodinné i ekonomické zázemí.

[7] Stěžovatelce hrozí újma v návaznosti na zánik zaměstnanecké karty i oprávnění k pobytu na území podle § 47 odst. 4 zákona o pobytu cizinců, nikoliv až v souvislosti s realizací případného rozhodnutí o správním vyhoštění. V této souvislosti stěžovatelka poukázala na usnesení NSS ze dne 11. 4. 2023, č. j. 8 Azs 50/2023–34.

[8] Jelikož se napadené sdělení žalovaného dotýká pouze stěžovatelky a její rodiny, přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti nemohou být práva třetích osob dotčena.

pokračování

Stěžovatelce současně nejsou známy důvody, pro které by přiznání odkladného účinku mohlo být v rozporu s veřejným zájmem.

[9] Žalovaný ve vyjádření k návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti uvedl, že díky žádosti o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty podané dne 25. 2. 2020, vedené pod č. j. OAM-12911/ZM-2020, o které dosud nebylo pravomocně rozhodnuto, je stěžovatelka nadále oprávněna pobývat na území na základě fikce pobytu podle § 47 odst. 4 zákona o pobytu cizinců. Není tudíž nucena z území vycestovat a aktuálně jí nehrozí odloučení od jejích blízkých. Pokud by řízení o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty bylo pravomocně ukončeno, stěžovatelka má možnost požádat o udělení dlouhodobého víza za účelem strpění pobytu na území, které je občanům Ukrajiny běžně udělováno. Odkladný účinek kasační stížnosti by tak podle žalovaného být přiznán neměl, neboť není splněna podmínka spočívající ve vzniku nepoměrně větší újmy.

[10] Při rozhodování o odkladném účinku kasační stížnosti Nejvyšší správní soud zjišťuje kumulativní splnění zákonných předpokladů (§ 73 odst. 2 s. ř. s.), tj. 1) výraznou disproportionality újmy způsobené stěžovateli v případě, že účinky napadeného rozhodnutí nebudou odloženy, ve vztahu k újmě způsobené jiným osobám, pokud by účinky rozhodnutí odloženy byly, a 2) absenci rozporu s důležitým veřejným zájmem. Důvody možného vzniku nepoměrně větší újmy stěžovatele oproti jiným osobám jsou vždy individuální, závislé pouze na konkrétní situaci stěžovatele. Povinnost tvrdit a prokázat vznik újmy má proto stěžovatel, jenž musí konkretizovat, jakou újmu by pro něj znamenal výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí, z jakých konkrétních okolností vznik újmy vyvozuje a uvést její intenzitu. Stěžovatelem uvedená tvrzení musí svědčit o tom, že negativní následek, jehož se v souvislosti s napadeným rozsudkem krajského soudu (resp. s napadeným správním rozhodnutím) obává, by pro něj byl zásadním zásahem. Hrozící újma přitom musí být závažná a reálná, nikoliv pouze hypotetická a bagatelní.

[11] V posuzovaném případě byly splněny obě uvedené podmínky, a Nejvyšší správní soud tak shledal návrh stěžovatelky důvodným. Z tvrzení stěžovatelky je zřejmé, že nepřiznání odkladného účinku by mělo vliv na oprávněnost jejího dalšího pobytu na území České republiky, což by s ohledem na dosavadní délku tohoto pobytu, který realizuje společně se svou matkou a dětmi a má zde vybudované zázemí a společenské vztahy, představovalo intenzivní zásah do její soukromé sféry. Také by byla vystavena riziku dalších kroků správních orgánů vůči osobám neoprávněně pobývajícím na území České republiky. Poukaz žalovaného na probíhající řízení o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty a možnost požádat o udělení dlouhodobého víza za účelem strpění na tomto závěru nic nemění, neboť nelze předjímat, že v těchto řízeních bude žádostem stěžovatelky vyhověno (resp. je zřejmé, že žádosti o prodloužení zaměstnanecké karty by vyhověno nebylo). Stěžovatelce je na místě přisvědčit, že jí nepoměrně větší újma hrozí již v návaznosti na zánik zaměstnanecké karty i oprávnění k pobytu na území České republiky, nikoliv až v souvislosti s realizací případného rozhodnutí o správním vyhoštění. Zcela přílehlavý je v této souvislosti poukaz stěžovatelky na usnesení zdejšího soudu ze dne 11. 4. 2023, č. j. 8 Azs 50/2023–34, v jehož bodu 6 se uvádí, že „nepoměrně větší újma může vzniknout již

v návaznosti na právní moc rozhodnutí o zamítnutí žádosti o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty, a nikoli až v souvislosti se správním vyhoštěním a jeho případnou nucenou realizací.“

[12] Nejvyšší správní soud zároveň neshledal, že by se přiznání odkladného účinku jakkoli dotklo práv třetích osob. Lze proto uzavřít, že první podmínka pro přiznání odkladného účinku splněna je. Výkon rozhodnutí žalovaného by mohl představovat pro stěžovatelku nepoměrně větší újmu, než která by mohla vzniknout jiným osobám, pokud by se tento výkon a jiné právní následky napadeného rozhodnutí neodložily.

[13] Soud se dále zabýval otázkou, zda je splněna i druhá podmínka, tj. zda by přiznání odkladného účinku nebylo v rozporu s důležitým veřejným zájmem. V daném případě přiznání odkladného účinku „jen“ odsouvá účinky rozhodnutí žalovaného po dobu, kdy je zákonnost napadeného rozhodnutí městského soudu přezkoumávána. Lze tedy konstatovat, že v projednávané věci přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

[14] Protože obě zákonné podmínky pro přiznání odkladného účinku byly splněny, rozhodl Nejvyšší správní soud tak, jak je uvedeno ve výroku tohoto usnesení. Rozhodnutí o přiznání odkladného účinku zároveň v žádném případě nepředjímá výsledek řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. května 2025

Mgr. Aleš Roztočil
předseda senátu